

Ed.

512. Frumvarp

til laga um breyting á lögum nr. 21, 2. nóv. 1914, um notkun bifreiða, og viðauka við sömu lög.

(Eftir 2. umr. í Ed.).

1. gr.

2. gr. orðist svo:

Stjórnarráðið getur, að fengnu álti sýslunefndar þeirrar eða bæjarstjórnar, sem hlut á að máli, takmarkað eða bannað umferð bifreiða á vegum eða vega-köflum með óllu, eða um tiltekinn tíma, ef slík umferð telst hættuleg eða vera til sjerlegra óþæginda.

2. gr.

6. gr. 2. málsg. 1. setning laga nr. 21, 2. nóv. 1914, hljóði svo:

Í kaupstóðum, kauptúnum og ámóta þjettbýli má ókuhraðinn aldrei vera meiri en 12 kilómetrar á klukkustund.

3. gr.

Aftan við 6. gr. komi tvær nýjar málsg., svo hljóðandi:

Á hverri fjórhjóla bifreið skal vera hraðamælir, er sýni farna vegalengd í kilómetrum.

Ökumanni skal ávalt skylt að stöðva bifreið þegar í stað, ef löggreglumaður gefur honum merki til þess.

4. gr.

1. málsg. 7. gr. orðist svo:

Ef bifreið mætir vegfarendum, skal hún halda sjer vinstra megin á veginum. Bifreið skal þegar nema staðar, ef så, sem hún mætir, gefur merki, og skal ökumaður gera það, sem i valdi hans stendur, til þess að þeir, er hann mætir, komist tálma- og slyssalaust fram hjá honum. Svo skal og bifreiðarstjóri gæta þess eftir föngum, er hann vill fara fram fyrir vegfarendur, að eigi verði slys af eða tafir, og skal bifreiðin þá vera hægra megin á veginum. Nú fælist hestur eða verður órór, og skal bifreiðarstjóri þá þegar í stað stöðva bifreið og gangyjel hennar og styðja að því eftir fremsta megni, að vegfarendum verði eigi tjón eða tálmi að. Hins vegar skulu vegfarendur jafnan víkja úr veki fyrir bifreiðum, sem óðrum vögnum, og aldrei tefja fór þeirra að óþórfu.

5. gr.

Framan við 9. gr. komi ný grein, svo látandi:

Bifreiðarstjóri skal hafa einkennishúfu á höfði, og skulu skrásetningastafir þess umdæmis, þar sem hann hefir fengið skírteini, standa framan á húfnum, svo og tölumerki ökuskríteinis hans.

6. gr.

Eftir 9. gr. komi ný grein, er verði 10. gr., svo látandi:

Í bifreið hverri, er flytur fólk fyrir endurgjald, skal vera gjaldvisir, festur svo, að færþegar megi á hann lesa, og skal stjórnarráðið setja gjaldskrá handa bifreiðum fyrir mannflutninga.

Í hverri bifreið skulu vera til sýnis öll gildandi ákvæði laga og reglugerða um bifreiðar, svo og gjaldskrá.

7. gr.

Lög þessi óðlast þegar gildi. Þó getur stjórnarráðið veitt frest til fullnægju ákvæðum 3. gr. 1. málsg. og 6. gr. til 1. apríl 1918.

Þá er lög þessi hafa óðlast staðfestingu konungs, skal fella texta 1.—6. gr. inn í lög nr. 21, 2. nóv. 1914, og getur konungur þá gefið þau lög út, þannig breytt, sem lög um notkun bifreiða.